

REISVERSLAG 2019 NR.8 GUINEE CONAKRY.

Te elfder ure in februari krijgen wij bericht dat de Ifodha, een Stichting uit Guinee, moed heeft gevat om een congres voor dove Afrikanen te organiseren. De financiën zijn op het laatste nippertje rondgekomen. Wij worden dringend verzocht te komen en mensen uit Mauritanië, Senegal en Mali mee te nemen.

Demba vraagt informatie over de afstand, de reis en de kwaliteit van de weg. Vanuit Senegal 200 km naar de grens, redelijke asfaltweg vanuit Mauritanië, 18 rij-uren.

Over wegen in de bergen in Guinee kan men ons niet veel vertellen. Ze worden niet vaak gebruikt. Weinig verkeer, dus geen tegenliggers, maar het is lang geleden dat de informant daar geweest is. Er woont bijna niemand, je hebt er dus niets te zoeken.

Langzaam komen we tot de ontdekking dat de reis minstens vier en waarschijnlijk wel vijf dagen in beslag zal nemen. De auto krijgt een grote beurt, er worden extra meerdehands reservewielen gekocht, er wordt een zware vangrail voor op de auto gelast en jerrycans voor water en diesel geleend.

Waar is de weg?

Zeven mannen en ik vertrekken goed voorbereid, koffers in de bak, net erover. Jerrycans met een

touw vastgebonden tegen de cabine. Bij de grens Senegal/ Guinee krijgen we extra passagiers, 'een klein stukje mee rijden graag, er is daar zo weinig vervoer, en ik heb de familie al zolang niet gezien'. Dat betekent een wagen volgeladen. Mensen en vracht die ook nog ergens in de middle of nowhere moet worden bezorgd. Dat betekent ook eten en drinken

een van onze ongenode medereizigers

onderweg voor de wisselende ongenode gasten. Om nog maar niet over slaapplekken na te denken. Geen probleem: een matje gekocht en een laken en de gasten slapen naast en achter de auto, veilig met elkaar, veilig voor de auto en veilig voor de bagage.

Bij de grens steekt een groot financieel probleem hardnekkig de kop op. We worden door een Douna op de brommer begeleid naar het hoofdkantoor. Daar zitten in stevig pak twee stevige kerels, waar je niet omheen kunt. Wij moeten € 3500.- betalen als een borg. Op de terugweg, mochten we besluiten met de auto terug te komen, zullen we dit bedrag weer terug kunnen krijgen.

'U heeft een prachtige auto, sterk, degelijk, en goed onderhouden, uitgebreid met jerrycans en reservewielen, gevarendriehoek en brandblusser.' We knikken bevestigend maar argwanend. 'U zou deze degelijke auto heel goed kunnen verkopen in Conakry?' Wij verklaren dat dat zeker niet het geval zal zijn, we moeten immers

ook terug. De heren kunnen ons vertellen dat wij, als we heel aankomen met een nog goed bruikbare auto, er zeker voor zullen kiezen om voor de terugtocht het vliegtuig te nemen, zonder al onze genode en ongenode gasten.

Demba gaat apart in overleg. Die € 3500.- zullen we zeker niet achterlaten in het trommeltje in zijn rommelige hut, die meer lijkt op een slaapplek voor ongewenste huisdieren en opslag van vodden en andere ongebruikte zaken dan op een hoofdkantoor van de douane.

hut douane

Na twee uur komt hij zwetend maar voldaan de hut uit. Hij heeft de twee mannen in streng douanepak ieder € 30,- geschonken en de man op de brommer € 5.- voor benzine. Hij heeft een voddig papiertje afgetrosgeld waarop geschreven staat dat wij vrij zijn om in Guinee met onze auto te rijden. Dat de borg reeds is voldaan bij de grens. Op de terugweg is het 'hoofdkantoor' volledig verlaten.

Foto's onderweg

Hoeveel kunnen er op 1 auto???

Hoeveel kunnen er op 1 brommer??

Fruit kopen

Blijf van mijn lijfhuis gewoon op straat.

Kalverstraat in Conakry

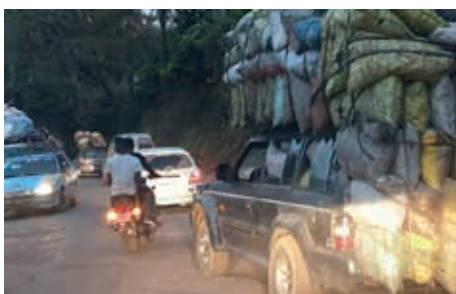
Even een brommertje pakken???

Een wagen vol geladen

Brand wegwezen!!

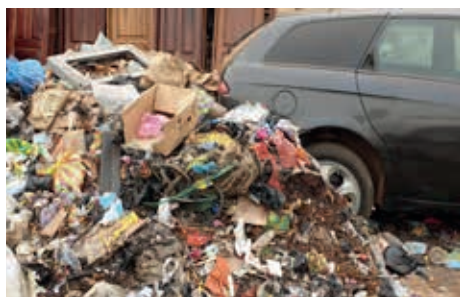
Blijf van mijn lijfhuis gewoon op straat.

Blijf van mijn lijfhuis gewoon op straat.

Eten onderweg??

Je vind je auto de andere morgen ondergedoken in de vuilnishoop.

Al snel blijkt dat de jerrycan met drinkwater geen drinkwater meer is. De rode blijkt voor drinkwater te zijn en de blauwe voor diesel. Wij hebben een verkeerde keuze gemaakt. Maar dorst hebben we wel, het is warm, nee heet. Boven de 45 graden en kurkdroog. De piepkleine dorpjes die we tegenkomen kunnen ons niet van veilig drinkwater voorzien. De mannen drinken uit de put waar het water drabbig in staat gedurende het droge seizoen. Ik houd me grotendeels aan de paar flesjes coca cola die ik mee heb voor hulp bij buikklachten. Coca cola is uitgevonden door een Afrikaanse medicijnvrouw die het drankje brouwde tegen buikklachten. Dus ik zit goed. We kopen fruit waar het mogelijk is. Pakken dat in zakken bij de bagage in de open bak. Onze ongenode gasten ontdekken deze voorraad op de lange rit op onze oncomfortabele bak, en zorgen ervoor dat het fruit niet kan rotten onderweg, zo blijkt bij navraag. Door het hotsen en botsen door kuilen, gaten en hobbels zou het fruit niet meer eetbaar zijn. Door het te nuttigen heeft het een goede bestemming gekregen. We leren nog elke dag. Is de conclusie van Demba.

Eten onderweg is ook lastig. De dikke zurige pap valt zwaar op de maag, maar in een groter dorp ontdekt Demba eieren. Bij een restaurantje bakt hij voor mij een omelet, de eigenaresse kijkt met argusogen toe.

eten onderweg

eieren bakken

eieren bakken

beetje zout erbij

eieren bakken

Het congres zal de avond van onze vijfde reisdag beginnen. Rond middernacht komen wij aan, moe, vies, hongerig, met bagage die uiterlijk en in de koffers niet meer herkenbaar is. We vallen aan op het bakje koude rijst op de kamer, de douche en een echt bed. Morgen is morgen.

We zijn er ! Wel een beetje moe.

Het congres is georganiseerd door Afrikanen, ik ben de enige betrokken bleekneus. Maar volgens de congresgangers (50 mensen ongeveer) gewoon een rasechte, zij het bleke Afrikanen. Alles loopt verkeerd. De elektriciteit valt uit. De verlengsnoeren vonken, de powerpoints willen niet afspelen op de beschikbare privé computers. Er is geen dagvoorzitter beschikbaar, dus springt Abdou, onze man van Silent Work, onvoorbereid in het diepe. Hij houdt dat alle dagen vol, en met respect. Ongekend talent, waar hij zelf zich het meest over verbaast.

Abdou als voorzitter

Conflicten zijn niet van de lucht en kunnen hoog opblazen. Maar doven ook weer snel. Handen geven, samen gaan eten en opgelost.

Het eten is goed. Het slapen heerlijk en de stemming bijna feestelijk. Lekker onder elkaar zonder blanken die alles beter weten, maar van de Afrikanen niet zoveel kaas hebben gegeten. Vriendschappen worden gesloten.

Vriendschappen

Op de laatste dag wordt er een bestuur gekozen zodat ze internationaal samen verder kunnen en deel kunnen nemen aan grotere Afrikaanse organisaties als de Afrika Union.

Wij rijden in ruim vier dagen terug. De vrijdag tijdens gebedstijd stoppen we in een groot dorp, de moskee is in de open lucht en de mannen krijgen van de omwonenden kannetjes water om zich gewoon buiten naast de open moskee te kunnen wassen.

De meeste mannen drinken een deel van het water op omdat het er zo schoon uitziet.

Ik maak een ommetje door het rustige dorp, zonder auto's relaxed gelegen in de zon. Maak een praatje met een meisje dat op een unieke manier het schone water aan het oppompen is. Twee jongetjes rennen achter een rollende autoband de helling af, maar de band rolt harder dan zij het met hun korte benen kunnen bijhouden. De auto band maakt een draai en rolt met een plof tegen mijn jurk en op de grond. De mannetjes staan geschrokken toe te kijken. Ik groet hen in het Pulaar.

Op hun gezichten straalt een verlossende glimlach. 'Ze is niet zo heel erg eng.' Hoor ik hen denken. 'U heeft een heel dure Wouthe(jurk) aan, en oorbellen.' Klinkt het aarzelend. Die dragen alle rijke Peulh vrouwen.... Of mijn moeder ook. Soms ook. Heel soms,' herstelt hij zich. 'Als iemand trouwt of ze krijgt een nieuw kindje, dan draag je een nieuwe jurk, zo hoort het?!' Ik knik vriendelijk en zeg 'ja, zo hoort het.'

'Uw Wouthe is nu vies, zij,' en hij wijst naar het watermeisje, kan hem voor u wassen en ook strijken?' Het andere jongetje begint het zand van mijn jurk te kloppen wat de vlek alleen maar groter maakt. 'Heeft u nu een feest?' vraagt het joch wat besloten heeft het woord te voeren. 'Nee, maar het is vrijdag en mijn man is ook Peulh net als jullie. Hij is nu de gast-Imam, dan moet ik er natuurlijk wel mooi uitzien.'

Hij knikt 'Maar nu is uw wouthe vies.' Met een zucht zeg ik: 'Ja nu is hij vies. Maar die kan gewassen dan is hij weer mooi.' 'Niet boos?' Vraagt de woordvoerder.

'Nee niet boos, het was een ongelukje toch?'

Ze knikken alle vier. Pakken opgelucht de auto band en rennen de rest van de helling af.

watermeisje

Nog drie dagen rijden en we zijn weer thuis, maar deze kinderen zitten nog in mijn hart.

Wiljo Woodi en Demba Abou

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890

